

Bănățean la origine, atacantul Iosif Petschovschi a scris istorie în tricoul echipei UTA, marea rivală a timișorenilor. A jucat, timp de doi ani, și la CCA, unde și-a trecut în palmares două titluri de campion și o Cupă a României. A jucat 32 de meciuri în echipa națională a României, pentru care a marcat 11 goluri, dar a bifat și trei prezențe în reprezentativa Ungariei. S-a stins din viață la doar 47 de ani, răpus fiind de o boală necruțătoare, și, în semn de omagiu, ziarul „Sportul” a instituit „Trofeul Petschovschi”, distincție care era acordată echipei ai cărei suporteri aveau cel mai sportiv comportament.

CAMPION ÎN UNGARIA ȘI ÎN ROMÂNIA

Iosif Petschovschi a venit pe lume la data de 2 iulie 1921, în Timișoara, fiind al patrulea copil al familiei. Tatăl său era slovac la origine, iar mama - bănățeană get-beget. La vârsta 13 ani, Iosif a fost descoperit de antrenorul austriac Carol Vanna, care l-a dus la Chinezul Timișoara, iar trei ani mai târziu debuta la seniorii acestei echipe, în Divizia B. Majoratul l-a găsit în prima ligă, în tricoul clubului CAM Timișoara, iar după izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial ajunge la CA Oradea, echipă cu care va câștiga primul său titlu de campion. Însă nu în România, ci în Ungaria, țară în care formația orădeană a evoluat în acea perioadă, ca urmare a Dictatului de la Viena. A fost selecționat și în prima reprezentativă maghiară, unde a jucat trei meciuri sub numele de Jozsef Perenyi și a fost extrem de apreciat în țara vecină, și nu numai. Legenda spune că un fotbalist maghiar, încercând să se transfere la un club din Franța, s-a dat drept Iosif Petschovschi...

După terminarea conflagrației mondiale s-a întors în România și în 1946 a fost legitimat de UTA (ITA, cum se numea atunci gruparea arădeană), club unde avea să scrie istorie. Aici a jucat, cu o pauză de doi ani, nu mai puțin de 11 sezoane, adunând 227 de meciuri și 69 de goluri. A debutat în echipa națională a țării noastre și a dat gol chiar în primul său meci pentru tricolori, dar debutul i-a fost stricat de rezultatul final al partidei: 2-7 cu Ungaria. Asta nu l-a împiedicat, însă, să devină un jucător de bază al primei reprezentative și, ulterior, chiar căpitanul echipei. Din păcate, a avut ghinionul să joace într-o perioadă în care selecționata noastră traversa un regres vizibil și, mai mult, cu greu reușea să iasă din „Cortina de fier”, iar maimarii vremii impuneau ca singur model de performanță cel al „marelui frate de la Răsărit”... Mai mult, a avut de ispășit și un an de suspendare, din cauză că, în 1947, înaintea unui meci între România și Polonia, a pariat că adversarii vor câștiga partida.

CEAUȘESCU, IMPLICAT ÎN TRANSFERUL LA CCA

Deși împlinise 30 de ani, Iosif Petschovschi nu dădea semne de oboseală. Dimpotrivă, continua să-i încânte pe suporteri cu golurile și execuțiile sale, cu detenta sa în careul advers (deși nu măsura mai mult de 1,68 metri), cu felul în care controla mingea și o lovea cu ambele picioare. Așa se face că, în 1952, atât Rapid, cât și CCA s-au luptat din răzputeri să-l aducă în curtea lor pe idolul suporterilor

din Arad.

Giuleștenii i-au oferit atacantului 700.000 de lei, iar „militarii”, 500.000 de lei, plus o motocicletă cu ataș, plus gradul de căpitan în Armată (la vremea aceea, un muncitor câștiga în jur de 7.000 de lei pe lună), iar câștig de cauză a avut, în cele din urmă, CCA. Conform unei stenograme a vremii, după o ședință a Consiliului de Miniștri, Nicolae Ceaușescu (viitorul dictator comunist, pe atunci, doar reprezentant al Ministerului Forțelor Armate) s-a implicat direct în transferul lui Petschovschi la echipa Armatei. Aici, într-o mare echipă în care i-a avut colegi, printre alții, pe legendarul portar Ion „Țop” Voinescu, pe Alexandru Apolzan, Tiberiu Bone sau frații Zavoda, fotbalistul originar din Timișoara a mai câștigat două titluri de campion (1952, 1953) și o Cupă a României (1952). În același timp, în 1952, a făcut parte din echipa de fotbal a României participantă la Jocurile Olimpice de la Helsinki.

A revenit la UTA în 1955 și a jucat aici până în 1961, când, la vârsta de 40 de ani a decis să-și pună ghetele în cui. A antrenat o perioadă echipele de juniori și de tineret ale clubului UTA, până într-o zi în care medicii i-au comunicat că suferă de o boală incurabilă.

Pe 6 octombrie 1968, UTA disputa un meci de campionat pe teren propriu. La pauză, o veste a căzut ca un trăznet peste toți cei prezenți în arenă: „Iosif Petschovschi a încetat din viață”! Respectivul meci a continuat cu lacrimile curgându-le pe obraz tuturor: jucători, antrenori, adversari, suporteri... Avea doar 47 de ani. Astăzi, statuia lui, amplasată în fața stadionului, amintește despre unul dintre cei mai mari fotbaliști din istoria clubului UTA...

